

TRUYỆN HAY KHỎI NHÀ TRẺ

CHÓ VÀNG

Có một chú bé tên Bi, Bi có một con chó tên là Vàng. Một lần Bi gọi : “Vàng, Vàng, ra đây mà ăn thịt.”

Bi gọi mãi, gọi mãi nhưng chẳng thấy chó Vàng đâu, Bi chạy đi tìm chó Vàng.

Ngoài vườn không có. Trong nhà cũng không thấy có. Thì ra chó Vàng trốn ở gầm giường.

GÀ MÁI HOA MƠ

Ngày xưa có một cụ Ông và một cụ Bà. Họ có con gà mái hoa mơ, Gà mái hoa mơ đẻ được quả trứng tròn. Chẳng phải trứng thường đâu nhé, mà trứng bằng vàng cơ đấy. Cụ ông đập trứng không vỡ, cụ Bà đập trứng cũng không vỡ. Một con chuột chạy qua, nó vẩy đuôi vào quả trứng. Quả trứng vỡ tan tành. Cụ ông khóc, cụ bà cũng khóc. Con gà mái Hoa mơ nổi lên cục tác.

Ông Bà đừng khóc, Ông Bà đừng khóc, cháu sẽ đẻ luôn cho Ông Bà quả khác. Không phải trứng vàng, mà chỉ là quả trứng bình thường thôi.

THỎ CON KHÔNG VÀNG LỜI

Một hôm Thỏ mẹ dặn Thỏ con:

- Thỏ con của mẹ! Con ở nhà, chớ đi chơi xa con nhé.

- Vâng ạ! Con ở nhà, con không đi chơi xa.

Nhưng bướm bướm bay đến, bướm bướm gọi :

- Thỏ con ơi, ra vườn kia chơi đi ! Ở đây có cỏ này, có hoa này, thích lắm.

Thỏ con liền chạy theo bướm bướm, Thỏ con đi chơi mãi ... chơi mãi ...xa ...thật xa ...

Thế rồi Thỏ con quên cả lối về nhà. Thỏ con khóc hu hu và gọi:

- Mẹ ơi! Mẹ ơi!

Bác Gấu đi qua, thấy thỏ con khóc, bác dắt thỏ về nhà, Thỏ mẹ chạy ra ôm thỏ con. Thỏ con nói với mẹ:

- Mẹ! Mẹ dặn con ở nhà, con lại đi chơi xa, con xin lỗi mẹ.

THỎ NGOAN

Bác Gấu đang đi giữa rừng thì trời đổ mưa ào ào. Bác ướt hết, Bác Gấu đi đến nhà Cáo. Bác gõ cửa cóc cóc và gọi :

- Cáo ơi! Bác ướt hết rồi, cho Bác vào nhà với.

Cáo không muốn cho bác Gấu vào nhà nên không mở cửa. Nó bảo:

- Không được vào đâu!

Bác Gấu lại ra đi, trời vẫn đổ mưa ào ào. Bác Gấu đến nhà Thỏ. Bác gõ cửa cóc, cóc, cóc, cóc và gọi:

- Cháu Thỏ ơi! Cháu Thỏ ơi! Bác ướt hết rồi, cho Bác vào với.

Thỏ vội chạy ra mở cửa, vừa trông thấy Bác Gấu, Thỏ kêu lên:

- Ôi! Bác ướt hết cả rồi! Bác vào nhà đi bác.

Thỏ dắt tay Bác Gấu vào nhà. Thỏ đốt lửa cho Bác Gấu sưởi. lửa cháy bập bùng ấm áp quá. Một lúc, Bác Gấu đã sưởi khô người.

Bác Gấu nói :

- Thỏ ngoan quá! Bác cảm ơn cháu.

ĐÔI BẠN NHỎ

Hai bạn Gà con và Vịt con rủ nhau đi kiếm ăn. Vịt xuống ao mò ốc, còn Gà con ở lại trên bãi cỏ tìm giun. Bỗng từ đâu một con Cáo xông đến, nó đuổi bắt Gà con. Sợ quá Gà con kêu lên:

- Chiếp! Chiếp! Cứu tôi với.

Nghe tiếng Gà kêu, Vịt bơi thật nhanh vào bờ, Vịt gọi bạn:

- Vít! Vít! Vịt đây, Vịt đây.

Gà chạy đến, trèo lên lưng Vịt, Vịt cõng bạn Gà trên lưng rồi bơi ra xa.

Cáo không bắt được Gà, nó đành bỏ đi.

Vịt, Gà vui sướng hát:

- La lá là la ... ta đã bơi xa ... xa. Ê con cáo già, con cáo ác!

CÁ VÀ CHIM

Có một chú chim đậu trên cành cây, thấy chim, cá bèn bơi lại gần, cá rủ chim:

- Này bạn chim ơi!

Chim có biết bơi

Xuống đây mà chơi

Thích lắm! Thích lắm!

(Chim nói với cá)

- Ôi bạn cá ơi

Chim không biết bơi

Chim không biết bơi

Chim có đôi cánh

(Cá nghĩ 1 lát rồi bảo chim)

- Không sao chim ơi

Cá bơi dưới nước

Chim bay trên trời

Ta cùng đi chơi

Thích lắm! Thích lắm!

Thế rồi cá và chim rủ nhau đi chơi, cá bơi dưới nước, chim bay trên trời.

CON CÁO

Trên bãi cỏ xanh, chú Gà con đang kiếm ăn. Một con Cáo rón rén đến gần chỗ Gà con. Chợt thất Cáo, Gà con kêu thất thanh:

- Chiếp!Chiếp! Sợ khiếp, sợ khiếp!

Cáo liền xông ra đuổi bắt Gà con

Gà mẹ chạy đến đánh Cáo và kêu to:

- Cục tác! Cục tác! Cáo ác, Cáo ác!

Nghe có Cáo ác, chó Cún chạy ra sủa vang:

- Gâu, gâu, cáo đâu, cáo đâu?

Mèo Hoa cũng chạy ra kêu:

- Meo, meo, meo, đuổi theo đuổi theo!

Thế là nghe tiếng Gà con kêu, Gà mẹ chạy ra đuổi Cáo, chó Cún chạy ra đuổi Cáo, mèo Hoa cũng chạy ra đuổi Cáo.

Con Cáo sợ quá, nó cụp đuôi chạy biến vào rừng.

QUẢ THỊ

Có một quả thị áo xanh đang ngủ trên cành. Bạn Vịt lạch bạch đến gọi:

- Quả thị áo xanh

Quả thị áo xanh

Thị ơi dậy nhanh

Đi chơi thị nhé!

Nhưng quả thị áo xanh vẫn ngủ im lìm trên cành cây. Bạn Mèo đến, mèo cào cào lên cây thị và gọi:

- Quả thị áo xanh

Quả thị áo xanh

Thị ơi dậy nhanh

Đi chơi thị nhé!

Nhưng quả thị áo xanh vẫn ngủ im lìm trên cành cây. Một hôm có một bà cụ đi ngang qua:

- Thị ở đâu mà thơm thế nhỉ? Nhìn lên cây thị, quả thị đã mặc chiếc áo vàng. Bà bèn giơ bị ra gọi:

- Thị ơi! Thị hỡi

Thị rụng bị bà

Thị thơm bà gửi

Chứ bà không ăn

Nghe bà gọi, quả thị áo vàng liền rơi đúng vào bị.

SẼ CON

Sẻ con chưa đủ lông cánh nhưng lại rất thích bay xuống đất, nên bị ngã xuống một bụi cỏ mềm.

Một chú hươu cao cổ vừa bước đến, sẻ con vô cùng hoảng sợ, khóc kêu rối rít:

- Xin ông đừng ăn con! Mẹ ơi! Mẹ ơi!

Hươu cao cổ nói:

- Sẻ con đừng khóc nữa, tôi sẽ đưa sẻ con về.

Nói xong, hươu cao cổ quý hai chân trước và bảo:

- Sẻ con bước lên đầu tôi và bám thật chắc.

Sau đó, hươu đứng thẳng người, vươn cao cổ, đầu hươu đặt sát bên tổ chim. Sẻ con chỉ còn việc nhảy vào tổ cũ. Sẻ con vui mừng, rồi hát:

- Cảm ơn, rất cảm ơn ông hươu!

CÂY TÁO

Mưa phùn bay, hoa đào nở.

Ông trồng cây táo xuống đất. Bế tưới nước cho cây, mặt trời sưởi nắng cho cây.

Con gà trống đi qua nói to:

- Cây ơi! Cây lớn mau.

Thế là những chiếc lá non bật ra.

Những con bướm bướm đi qua cũng nói to:

- Cây ơi! Cây lớn mau

Thế là cây ra đầy hoa.

Một hôm: Ông, Bé, Gà, Bướm cùng nói to:

- Cây ơi! Cây lớn mau

Thế là những quả táo chín ngon hiện ra.

Bé chìa áo ra, những quả táo chín ngon lành rơi đầy vào lòng Bé.

NHỎ CÚ CẢI

Ngày xưa ngày xưa có hai ông bà già và một cô cháu gái sống trong ngôi nhà bằng gỗ bên cạnh mảnh vườn xinh xắn. Trong nhà còn có một con Chó, một con Mèo và một con Chuột nhắt.

Vào mùa thu, ông già mang về một cây củ cải nhỏ và trồng trong vườn. Ngày ngày, ông ra sức chăm chút cho cây. Sáng nào ông cũng cho cây củ uống một gáo nước. Chiều nào ông cũng bắt sâu, nhổ cỏ cho cây. Cây củ cũng không phụ lòng tốt của ông, nó lớn nhanh như thổi. Chẳng bao lâu nó trở thành một cây củ khổng lồ, to chưa từng thấy.

Một buổi sáng, ông ra vườn định nhổ củ cải về cho bà già và cháu gái. Ông nhổ mãi, nhổ mãi mà cây củ không hề nhúc nhích. Ông gọi bà già: “ Bà già ơi! Mau lại đây! Mau giúp tôi nhổ củ cải!”.

Bà già chạy ra túm áo ông, ông nắm cây củ nhổ mãi, nhổ mãi vẫn không được. Bà già gọi cháu gái: “Cháu gái ơi! Mau lại đây! Mau giúp bà nhổ củ cải!”. Cháu gái liền chạy lại kéo áo bà, bà túm áo ông, ông nắm cây củ nhổ mãi, nhổ mãi chẳng ăn thua gì. Cháu gái gọi chó con: “Chó con ơi! Mau lại đây! Mau giúp tôi nhổ củ cải!”. Chó con chạy lại ngậm lấy bím tóc của cháu gái. Cháu kéo áo bà, bà túm áo ông, ông nắm cây củ. Kéo mãi, nhổ mãi cây củ vẫn trơ trơ. Chó con

gọi Mèo con: “Mèo con ơi! Mau lại đây! Mau giúp tôi nhổ củ cải!”. Mèo con chạy lại cắn đuôi Chó con, Chó con ngậm bím tóc cháu gái, cháu gái kéo áo bà, bà túm áo ông, ông nắm cây cải. Kéo mãi, nhổ mãi cây cải vẫn ì ra. Mèo con gọi Chuột nhắt: “Chuột nhắt ơi! Mau lại đây! Mau giúp tôi nhổ củ cải!”. Chuột nhắt chạy lại, bám đuôi mèo, mèo cắn đuôi chó, chó ngậm bím tóc cháu gái, cháu gái kéo áo bà, bà túm áo ông, ông nắm cây cải. Một, hai, ba ... cây cải gan lì đã bị kéo lên khỏi mặt đất.

Tất cả sung sướng, nhảy múa quanh vây cải:

“Nhổ cải lên! Nhổ cải lên!

Ái chà chà! Lên được rồi!”

CHÚ VỊT XÁM

Vịt mẹ dẫn Vịt con đi chơi. Trước khi đi, Vịt mẹ dặn:

- Các con phải đi theo mẹ, theo đàn, không được tách ra đi một mình mà con Cáo ăn thịt đấy !

Đàn vịt con vâng dạ rồi rít.

Vừa ra khỏi cổng làng, chú Vịt xám đã quên ngay lời mẹ dặn. Chú lén đi đi chơi một mình, lang thang từ nơi này đến nơi khác. Cuối cùng chú đến một cái ao có nhiều tôm cá. Đứng trên bờ nhìn xuống, chú thấy từng đàn cá, tôm bơi lội tung tăng dưới nước, thỉnh thoảng một con tôm cong mình nhâu tanh tách. Thích quá, chú nhảy xuống ao mò lấy, mò để. Lúc ăn đã gần no, chú mới nhìn lên không thấy Vịt mẹ đâu cả. Hoảng sợ, chú nhảy lên bờ gọi mẹ ầm ĩ : “Vít ... vít ... vít...”. Gần đấy có một con Cáo đang ngủ, nghe tiếng vịt kêu, Cáo liền nhồm dậy. Nó lảm bảm:

- Chà thịt vịt non ngon lắm đấy! Hôm nay mình sẽ được một bữa thịt vịt thật là ngon.

Nói rồi Cáo đi nhanh ra phía bờ ao. Cáo vừa ra đến nơi thì cũng là lúc Vịt mẹ tìm thấy Vịt xám. Thấy Vịt xám, Vịt mẹ vội dẫn Vịt xám nhảy “tùm” xuống ao. Thế là Vịt xám thoát chết. Từ đấy Vịt xám không bao giờ làm sai lời mẹ dặn.

CHÚ THỎ TINH KHÔN

Có một lần Thỏ đến gần bờ sông bứt ngọn cỏ non nhai ngón ngấu. Cá Sấu ở gần đó, nằm im giả như không nhìn thấy. Thỏ yên trí ăn rau.

Cá Sấu liền giả bộ hiền lành từ từ bò đến bên Thỏ, rồi đột nhiên đớp gọn Thỏ vào mồm.

Cá Sấu kêu lên : “Hu! Hu!” ở trong họng cốt làm cho Thỏ sợ. Thỏ đã nằm gọn trong hàm Cá Sấu. Thỏ sợ quá nhưng vẫn bình tĩnh tìm kế thoát thân.

Thỏ nói:

Bác Cá Sấu ơi, bác kêu “Hu! Hu” tôi chẳng sợ đâu. Bác mà kêu “Ha, ha” thì tôi sẽ sợ chết khiếp đi mất.

Nghe Thỏ nói thế, Cá Sấu liền há to mồm kêu lên “Ha! Ha!”

Thỏ nhảy phốc khỏi miệng Cá Sấu rồi quay lại cười nhạo và chạy biến vào rừng.

BÁC GẤU ĐEN VÀ HAI CHÚ THỎ

Trời mưa to như trút nước. Gió thổi ào ào ... bẻ gãy cả cành cây. Gấu Đen đi chơi về bị ướt lướt thướt, nước mưa chảy ròng ròng xuống mặt Gấu, Gấu chạy mãi, chạy mãi trong rừng để tìm chỗ trú nhờ. May quá, nhà của Thỏ Nâu đây rồi:

- Cốc, cốc, cốc.

Thỏ Nâu đang ngủ liền tỉnh dậy, gắt gỏng hỏi :

- Ai đây?

- Bác Gấu Đen đây ! Mưa to quá, cho bác trú nhờ một đêm. Thỏ Nâu không mở cửa, nó càu nhàu :

- Không trú nhờ được đâu. Bác to quá, bác làm đổ nhà của cháu mất!

Gấu Đen van nài:

- Bác không làm đổ nhà đâu. Bác vào rất nhẹ nhàng thôi!

- Nhẹ cũng đổ, không nhẹ cũng đổ. Bác đi đi ! Thỏ Nâu nằn nằm trong nhà nói vọng ra, nhất định không ra mở cửa. Gấu Đen buồn rầu đi. Nước mưa chảy rùng rùng xuống cổ Gấu Đen. Gấu Đen đi mãi, đi mãi, vừa mệt vừa rét. Bỗng nhiên Gấu Đen nhìn thấy có một ngôi nhà, trong nhà thấp đèn sáng trưng. Có tiếng Thỏ Trắng khe khẽ hát “Là lá la ...” Gấu Đen lại gần và rụt rè gõ cửa:

- Cốc, cốc, cốc.

- Ai đây?

- Bác Gấu Đen đây! Cho bác vào trú nhờ có được không?

Thỏ Trắng bước ra mở cửa.

- Ô! Chào bác Gấu Đen, mời bác vào nhà, bác ướt hết rồi!

Thỏ Trắng dắt Bác Gấu Đen vào nhà, kéo ghế mời bác ngồi trước bếp lò. Gấu Đen hơi người một lúc, nước mưa trên mặt cũng khô, trên cổ cũng khô.

Trong khi Bác Gấu Đen sưởi ấm. Thỏ Trắng bung ra một đĩa bánh mời Bác Gấu Đen ăn. Gấu Đen cảm động nói:

- Cảm ơn Thỏ Trắng

Gấu Đen ăn xong, Thỏ Trắng và Bác Gấu Đen cùng đi ngủ.

Nửa đêm, bão nổi lên ầm ầm. Cành cây gãy răng rắc. Có tiếng đập cửa thình thình:

- Bạn Thỏ Trắng ơi! Cho tôi trú nhờ với, nhà của tôi đổ mất rồi!

Gấu Đen vội choàng dậy, chạy ra mở cửa. Thỏ Nâu vừa khóc vừa kể với bác Gấu và Thỏ Trắng.

- Hu, hu, hu, nhà bị đổ mất rồi. Làm thế nào bây giờ?

Gấu Đen kéo Thỏ Nâu đến bên đống lửa an ủi:

- Cháu sưởi cho ấm người đi! Nhà bị đổ à! Lo gì. Sáng mai bác sẽ làm lại nhà cho cháu. Thỏ Trắng cũng nói:

- Bạn đừng lo, sáng mai tôi cũng sẽ giúp bạn làm lại nhà!

Thỏ Nâu sưởi một lúc, nước mưa trên người đã khô. Lúc này Thỏ Nâu mới ân hận là đã đuổi Bác Gấu Đen. Thỏ Nâu ngập ngừng định xin lỗi bác Gấu Đen.

- Thỏ Nâu đừng buồn, bác không giận cháu đâu. Thôi bác cháu ta đi ngủ kéo khuya quá rồi!

Đêm hôm ấy, Thỏ Trắng và Thỏ Nâu ôm Bác Gấu Đen ngủ ngon lành.

GIỌNG HÓT CHIM SƠN CA

Ngày xưa ngày xưa, ở một khu rừng nọ có rất nhiều loài chim. Mỗi loài có một giọng hát khác nhau. Duy chỉ có Sơn Ca có giọng hát hay hơn cả. Mỗi khi Sơn Ca hát, cỏ cây hoa lá rì rào hòa theo. Dòng suối đang chảy róc rách cũng như muốn dừng lại để thưởng thức giọng hát mê li ấy.

Một hôm, Chim Sẻ được các bạn cử đến gặp Sơn Ca. Chim Sẻ hỏi Sơn Ca:

- Bạn Sơn Ca ơi, có phải Bác Mặt Trời cho bạn giọng hát mê li ấy không?

- Không phải đâu, Bác Mặt Trời tốt bụng chỉ cho tôi những tia nắng vàng ấm áp, rực rỡ thôi.

- Thế có phải Cô Mây Hồng đã cho bạn giọng hát hay không?

- Cũng không phải đâu bạn Sẻ ạ! Cô Mây Hồng xinh đẹp chỉ cho tôi những tảng bông êm dịu mà thôi.

- Ôi Sơn Ca đáng yêu ! Thế ai đã cho bạn giọng hát hay?

Chim Sẻ và cả bầy chim không hiểu tại sao mà Sơn Ca có giọng hát tuyệt vời đến thế, các bạn quyết định đến trường hỏi cô giáo Họa Mi. Nghe các học trò của mình hỏi, cô giáo Họa Mi cười rất vui. Cô nói:

- Cô và các cháu cùng nhau tìm hiểu điều đó. Sáng mai cô sẽ đợi các cháu, ta cùng đến nhà bạn Sơn Ca. Nhưng các cháu phải nhớ dậy sớm đây.

Sáng hôm sau, khi đến nhà Sơn Ca, các bạn thấy Sơn Ca vừa chuyền cành vừa hát say sưa. Thỉnh thoảng Sơn Ca lại nghiêng đầu lắng nghe tiếng cây cối xào xạc, tiếng suối chảy róc rách. Nghe rất kỹ, rất lâu những âm thanh ấy rồi Sơn Ca mới bắt chước theo. Các bạn chim lúc ấy mới chợt hiểu vì sao Sơn Ca có giọng hát hay đến thế. Cả đàn chim riu rít cất tiếng hòa với giọng hát của Sơn Ca. rừng cây rộn ràng tiếng hát của bầy chim non chào mừng ngày mới.

HOA MÀO GÀ

Ngày xưa, chú gà nào cũng có một cái mào đỏ rất đẹp như mào các chú gà trống bây giờ. Một buổi sớm, gà Mơ soi mình trong vũng nước và sung sướng thấy chiếc mào rực rỡ xòe trên đỉnh đầu như một chùm hoa đỏ rực. Gà Mơ khoan khoái đập cánh và hát bài hát quen thuộc của họ hàng nhà gà: “Cục ta cục tác, mào ta đã mọc, cục ta cục tác, mào ta đã mọc.”

Mọi vật quay qua nhìn Gà Mơ và cùng suýt xoa: “Chiếc mào mới xinh xắn làm sao. Trông Gà Mơ thật đáng yêu”. Gà Mơ đi tung tăng khắp nơi kiếm mồi. Nó đến bên bể nước và nghe thấy có tiếng khóc tí tí. Nó dừng lại nghiêng đầu, chớp chớp đôi mắt và lắng tai nghe. Thì ra, có một cây

màu đỏ tía đang tấm tức khóc một mình. Gà Mơ đang sung sướng, thấy bạn buồn, Mơ bỗng bối rối. Nó vội vàng chạy đến khẽ hỏi:

- Bạn sao thế?

Cây rơi hạt nước mắt trong suốt như hạt sương xuống gốc và sụt sịt bảo:

- Các cây quanh đây, cây nào cũng có hoa mà chỉ có mỗi mình tôi không có hoa.

Chưa nói dứt câu, cây lại bật khóc, nước mắt cứ thi nhau rơi xuống thánh thót. Gà Mơ an ủi bao nhiêu cũng không làm cây nín. Gà Mơ nghĩ một lúc rồi quyết định:

- Tôi cho bạn bông hoa đỏ trên đầu tôi nhé.

Cây sung sướng vẫy lá rồi rít:

- Thế bạn cho tôi thật nhé! Cảm ơn bạn!

Sáng hôm sau, mọi người ngạc nhiên, khi thấy chiếc mào đẹp đẽ của Gà Mơ biến đâu mất. Còn cái cây bên bể nước thì lại nở chùm hoa đỏ rực rỡ y hệt chiếc mào của Gà Mơ. Thế là mọi người gọi cây hoa đỏ là hoa mào gà.

Trên đầu Gà Mơ bây giờ cũng nhú lên một chiếc mào mới nhỏ nhỏ, xinh xinh rồi đấy.

ĐÔI BẠN TỐT

Thím Vịt bận đi chợ xa đem com gọi đến bác Gà mái mẹ. Gà mái mẹ gọi con ra chơi với Vịt con.

Gà con xin phép mẹ dẫn Vịt con ra vườn chơi và tìm giun để ăn. Gà con nhanh nhẹn đi trước, Vịt con lạch bạch theo sau. Thấy Vịt con chậm chạp, Gà con tỏ ra không thích lắm. Ra tới vườn, Gà con lấy hai chân bới đất tìm giun. Ngón chân của Vịt có màng không bới đất được.

Vịt con cứ lạch bạch khiến đất bị nén xuống. Gà con không tài nào tìm giun được. Gà con tức quá nói với Vịt con:

- Bạn chẳng biết bới gì cả, bạn đi chỗ khác chơi để tôi bới một mình vậy.

Vịt con thấy Gà con cẩu vớ mình cũng buồn, liền bỏ ra ao tìm tép ăn. Một con Cáo mắt xanh, đuôi dài nấp trong bụi rậm, thấy Gà con đi tìm mỗi một mình định nhảy ra vồ. Gà con sợ quá vội “ba chân bốn cẳng” chạy ra bờ ao. Gà con vừa chạy vừa kêu: “Chiếp, chiếp, chiếp”. Vịt con đang lặn ngụp tìm tép, nghe tiếng bạn gọi vội lướt nhanh vào bờ cõng bạn ra xa. Cáo tới bờ đã thấy Gà và Vịt đang ở giữa ao sâu. Chờ mãi không được, Cáo liếm mép và bỏ đi. Nhờ Vịt có đôi chân như mái chèo bơi rất nhanh mà Gà con thoát chết ... Lúc này, Gà con mới thấy việc mình đuổi Vịt con là không tốt, và xin lỗi bạn. Vịt con không giận mà còn mò tép cho Gà con ăn.

Từ đây, mỗi khi Vịt con đến chơi, Gà con mừng tíu tít đi tìm giun cho Vịt con ăn, Gà con nhanh nhẹn đi trước, Vịt con lạch bạch theo sau. Hai bạn Gà, Vịt rất quý mến nhau.

CÓC KIỆN TRỜI

Thuở xa xưa, Ngọc Hoàng cai quản tất cả các việc trên trời và dưới đất. Ngọc Hoàng giao cho thần Mưa chịu trách nhiệm làm mưa cho tất cả các con vật và cây cỏ có nước uống.

Nhưng đã ba năm nay, không có giọt mưa nào. Khắp nơi đất đai nứt nẻ, cây cỏ khát nước chết rụi, các con thú cũng chết dần chết mòn vì khát. Muôn loài đều ai oán, vậy mà trời đâu có thấu.

Một hôm các con vật họp bàn nhau lại, chúng quyết định cử Cóc lên gặp Ngọc Hoàng. Cùng đi với Cóc có Cáo, Gấu, Cọp.

Bốn con vật đi mãi, cuối cùng cũng lên đến cửa nhà trời. Ở cửa có đặt một cái trống rất to. Theo tục lệ nếu ai có điều gì oan ức thì đánh trống lên, Ngọc Hoàng sẽ ra giải quyết. Cóc bảo Cáo, Gấu, Cọp nấp vào bụi rậm, còn Cóc thì nhảy lên đánh trống inh ỏi.

Ngọc Hoàng nghe tiếng trống liền sai một thiên thần ra nhìn xem ai, thiên thần bước ra nhìn ngược nhìn xuôi mãi chẳng thấy ai, chỉ thấy con Cóc bé nhỏ ngồi trên trống. khi biết Cóc có ý

định gặp Ngọc Hoàng để kêu oan, thiên thần tỏ ý khinh bỉ Cóc, lẳng lặng đi vào và thưa với Ngọc Hoàng:

- Thưa Ngọc Hoàng, kẻ dám cả gan đánh trống ầm ĩ nhà trời là một con Cóc bé tí, xấu xí, thần hỏi nó đi đâu, nó nói lên gặp Ngọc Hoàng để kiện.

Ngọc Hoàng nghe thiên thần nói như vậy thì giận lắm, bèn sai bầy Gà ra mổ Cóc. Bầy Gà vừa ló ra khỏi cửa, Cóc ra hiệu cho Cáo từ bụi rậm xông ra vỗ Gà.

Biết Gà bị cáo vỗ mắt, Ngọc Hoàng sai Chó ra giết Cáo. Chó chạy ra chỉ kịp sửa lên mấy tiếng đã bị Gấu ra chop lấy tha đi. Ngọc Hoàng lại sai một toán lính ra trị Gấu. Lần này, Cọp xông ra quật chết toán lính không còn sót người nào.

Ngọc Hoàng không ngờ Cóc tuy bé nhỏ mà lại khó trị như vậy. Ngọc Hoàng đổi giận làm lành sai thiên thần ra mời Cóc vào. Ngọc Hoàng hỏi Cóc : “Cậu” lên đây có việc gì? Cóc thưa:

- Muôn tâu Ngọc Hoàng, đã ba năm nay chúng tôi không được một giọt mưa nào. Loài vật cử tôi lên đây để kiện trời, vì sao không làm mưa? Ngọc Hoàng cho gọi thần Mưa đến. Thì ra thần Mưa mãi rong chơi tôi về đáp chiếu nằm ngủ, quên không làm mưa bị Ngọc Hoàng trách mắng, thần Mưa vội sai các con rồng phun nước ào ào xuống đất. Ngọc Hoàng đưa tiễn Cóc ra về và dặn :

- Từ nay về sau, nếu cần mưa thì Cóc nghiêng răng ken két báo cho Ngọc Hoàng biết, ta sẽ sai thần làm mưa ngay. Cóc không phải lên kiện trời nữa.

Cóc, Cáo, Gấu, Cọp từ biệt Ngọc Hoàng trở về mặt đất. Khi bốn con vật đến nơi thì thấy nước đã tràn đầy hồ, ao, sông suối, cây cỏ, muôn loài uống nước thỏa thuê. Tất cả đều phục Cóc bé tí mà kiện được trời nên đặt ra câu hát:

“ Con Cóc là cậu ông trời

Hễ ai đánh Cóc là trời đánh cho”

BA CÔ TIÊN

Ngày xưa, có một cậu bé đã lên sáu tuổi mà vẫn bé tí ti, bé chỉ bằng ngón tay cái mọi người thôi, cho nên ai cũng gọi là cậu bé Tí Hon.

Nhà bé Tí Hon nghèo lắm. Bố mẹ phải đi chăn trâu thuê cho địa chủ, phải làm vất vả mà vẫn không có cơm ăn cho đủ no, áo mặc cho đủ ấm. Tí Hon rất thương bố mẹ, chỉ muốn đi làm đỡ cho bố mẹ thôi. Một hôm, Tí Hon nói với bố mẹ để Tí Hon chăn trâu thay bố mẹ. Lúc đầu, bố mẹ thấy Tí Hon bé, còn đàn trâu thì to nên thương Tí Hon, không cho đi. Nhưng Tí Hon năn nỉ mãi cuối cùng bố mẹ phải cho đi.

Tí Hon chăn trâu cẩn thận lắm, không để trâu ăn lúa, ăn ngô mà con nào con nấy cũng no căng cả bụng. Cả làng ai cũng khen, bọn địa chủ cũng không chê Tí Hon câu nào cả.

Một hôm, đồng làng hết cỏ, Tí Hon phải đưa trâu lên núi. Bỗng nhiên, Tí Hon thấy một bông hoa hồng to bằng cái nón nở trên cành cây. Đợi cho trâu đến gần cây ấy, Tí Hon chui ở tai trâu ra, khẽ chuyển sang cây và leo vào giữa bông hoa. Tí Hon thấy, ồ thích quá, ba cô tiên cũng bé tẹo như Tí Hon, một cô áo xanh, một cô áo đỏ, một cô áo vàng. Các cô thấy Tí Hon thì vui mừng chào hỏi rồi đi lấy bánh kẹo cho Tí Hon ăn. Tí Hon không ăn mà lại bỏ bánh kẹo vào túi. Thấy vậy, ba cô tiên hỏi:

- Sao Tí Hon không ăn?

- Tôi đem về cho bố mẹ tôi ăn, bố mẹ tôi nghèo lắm. Tôi thương bố mẹ tôi lắm.

Ba cô tiên cùng nói:

- Tí Hon cứ ăn đi, ăn xong chúng tôi sẽ giúp. Lát sau, ba cô tiên cùng Tí Hon bước ra khỏi nhà hoa hồng, dắt nhau leo lên ngòi cả trên sừng trâu đi về làng.

Về đến nơi, thấy nhà Tí Hon nghèo lắm, vườn ruộng không có, gian nhà đổ nát, ba cô tiên bảo Tí Hon đi tìm bố mẹ về.

Tí Hon đi khỏi, cô tiên áo đỏ vẽ một cái nhà xinh đẹp, cô tiên áo vàng vẽ một đám ruộng to có lúa chín vàng, cô tiên áo xanh vẽ rất nhiều quần áo đẹp, vừa vẽ xong thì tất cả hóa thành nhà thật và quần áo thật.

Vừa lúc ấy, Tí Hon và bố mẹ về đến nơi.

- Ô! Nhà ai đẹp thế? Ruộng ai tốt thế? Áo quần ai nhiều thế?

Ba cô tiên ở trong nhà bước ra chào bố mẹ Tí Hon và nói:

- Chúng cháu làm giúp hai bác và Tí Hon đây. Từ đây hai bác không nghèo nữa. Có ruộng cày, có nhà ở, có quần áo mặc. Rồi cô tiên áo xanh lại cho Tí Hon một cái áo, mặc áo vào là lớn bổng lên.

Bố mẹ Tí Hon mừng quá, quay lại định cảm ơn thì ba cô tiên đã biến thành ba con bồ câu trắng bay vù lên mây. Từ đấy không ai trông thấy ba cô tiên đâu nữa. Còn Tí Hon lúc này to lớn, khỏe mạnh, làm việc rất chăm chỉ, khéo léo chẳng kém gì ba cô tiên hoa hồng.

CÔ BÉ QUÀNG KHĂN ĐỎ

Ngày xưa, có một cô bé thường hay quàng khăn đỏ, vì vậy mọi người gọi cô là cô bé quàng khăn đỏ.

Một hôm, mẹ cô bảo cô mang bánh sang biếu bà ngoại. Trước khi đi mẹ cô dặn:

- Con đi thì đi đường thẳng, đừng đi đường vòng qua rừng mà sói ăn thịt con đấy.

Nhưng cô bé quàng khăn đỏ không vâng lời mẹ. Cô đi đường vòng qua rừng vì đường này có nhiều hoa nhiều bướm cô thích hơn. Cô đi được một quãng thì gặp Sóc, Sóc nhắc:

- Cô bé quàng khăn đỏ ơi! Lúc nãy tôi nghe mẹ cô dặn: “Đi đường thẳng, đừng đi đường vòng qua rừng” cơ mà. Sao cô lại đi đường này?

Cô bé không trả lời Sóc, cô đi theo đường vòng qua rừng. Vừa đi cô vừa hái hoa, bắt bướm. Vào đến cửa rừng thì cô gặp chó sói. Con chó sói rất to, đến đứng trước mặt cô. Nó cất giọng ồm ồm và hỏi:

- Này, cô bé đi đâu đấy?

Nghe chó sói hỏi, cô bé khăn quàng đỏ sợ lắm nhưng cũng đành bạo dạn trả lời:

- Tôi đi sang nhà bà ngoại tôi.

Nghe cô bé nói đi sang nhà bà ngoại, chó sói nghĩ bụng nó lại có bà ngoại nữa, thế thì mình phải ăn thịt cả hai bà cháu. Nghĩ vậy nên chó sói lại hỏi:

- Nhà bà ngoại cô ở đâu?

Ở bên kia khu rừng, cái nhà có ống khói ấy, cứ đẩy cửa là vào được ngay.

Nghe xong, chó sói bỏ cô bé quàng khăn đỏ ở đấy rồi chạy một mạch đến nhà bà ngoại cô bé. Nó đẩy cửa vào vô lấy bà cụ rồi nuốt chửng ngay vào bụng. Xong xuôi, nó lên giường nằm đắp chăn giả làm bà ngoại ốm.

Lúc cô bé quàng khăn đỏ đến, cô thấy chó sói đắp chăn nằm trên giường, cô tưởng bà ngoại bị ốm thật, cô hỏi:

- Bà ơi! Bà ốm đã lâu chưa?

Sói không đáp, giả vờ rên hừ ...hừ ...

- Bà ơi! Mẹ cháu bảo cháu mang bánh sang biếu bà.

- Thế à, thế thì “bà” cảm ơn cháu và mẹ cháu. Cháu ngoan quá. Cháu lại đây với bà.

Cô bé quàng khăn đỏ chạy đến bên cạnh giường, nhưng cô ngạc nhiên lùi lại hỏi:

- Bà ơi! Sao hôm nay tai bà dài thế?

- Tai bà dài để bà nghe cho rõ. Sói đáp

- Thế còn mắt bà sao hôm nay to thế?

- Mắt bà to để bà nhìn cháu cho rõ.

Chưa tin, cô bé quàng khăn đỏ lại hỏi:

- Thế còn mồm bà, sao hôm nay mồm bà cũng to thế?

- Mồm bà to để bà ăn thịt cháu đấy.

Nói xong, Sói nhồm dậy định vồ lấy cô bé, may sao, lúc đó có bác hàng xóm chạy sang thấy thế, sẵn cái búa trong tay, bác liền phang ngay vào đầu sói một cái. Con sói gian ác vỡ sọ chết ngay. Bác hàng xóm liền lấy dao mổ bụng chó sói và kịp thời cứu được bà. Thế là cả hai bà cháu đều không việc gì.

Từ dạo ấy cô bé quàng khăn đỏ không bao giờ làm sai lời mẹ dặn.

CHÚ ĐỔ CON

Một chú Đổ con ngủ khì trong cái chum khô ráo và tối om suốt một năm. Một hôm tỉnh dậy, chú thấy mình nằm giữa những hạt đất li ti xôm xốp. Chợt có tiếng lộp độp bên ngoài.

- Ai đó?

- Cô đây.

Thì ra là cô Mưa xuân, đem nước đến cho Đỗ con được tắm mát, chú lại ngủ khì. Có tiếng sáo vi vu trên mặt đất làm chú tỉnh giấc. Chú khẽ cựa mình hỏi:

- Ai đó?

Tiếng thì thầm dịu dàng trả lời chú: “Chị đây mà, chị là Gió Xuân đây. Dậy đi em, mùa xuân đẹp lắm”. Đỗ con lại cựa mình. Chú thấy mình lớn phồng lên làm nứt cả chiếc áo ngoài.

Chị Gió xuân bay đi. Có những tia nắng ấm áp khẽ lay chú Đỗ con. Đỗ con hỏi:

- Ai đó?

Một giọng nói ồm ồm, âm âm vang lên:

- Bác đây! Bác là Mặt trời đây, cháu dậy đi thôi, sáng lắm rồi. Các cô cậu học trò cắp sách tới trường rồi đấy.

Đỗ con rụt rè nói:

- Nhưng mà trên đây lạnh lắm.

Bác Mặt trời khuyên:

- Cháu cứ vùng dậy đi nào, Bác sẽ sưởi ấm cho cháu, cựa mạnh vào.

Đỗ con vươn vai một cái thật mạnh. Chú trỗi lên khỏi mặt đất. Mặt đất sáng bừng ánh nắng xuân.

Đỗ con xòe hai cánh tay nhỏ xíu hướng về phía mặt trời ấm áp.